

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਕਰੀਮ ॥ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਰਹੀਮ ॥ ਅਲਹ ਅਲਖ ਅਪਾਰ
 ॥ ਖੁਦਿ ਖੁਦਾਇ ਵਡ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥ ੧ ॥ ਉਂ ਨਮੋ ਭਗਵੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥ ਖਾਲਕੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ
 ਠਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਜੀਵਨ ਮਾਧੋ ॥ ਭਉ ਭੰਜਨ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਅਰਾਧੋ ॥ ਰਿਖੀਕੇਸ
 ਗੋਪਾਲ ਗੋਵਿੰਦ ॥ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੁਕੰਦ ॥ ੨ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਉਲਾ ਤੂਹੀ ਏਕ ॥ ਪੀਰ ਪੈਕਾਂਬਰ
 ਸੇਖ ॥ ਦਿਲਾ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਕਰੇ ਹਾਕੁ ॥ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਤੇ ਪਾਕੁ ॥ ੩ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਨਰਹਰ ਦਇਆਲ
 ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰ ॥ ਬਾਸੁਦੇਵ ਬਸਤ ਸਭ ਠਾਇ ॥ ਲੀਲਾ ਕਿਛੁ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ
 ॥ ੪ ॥ ਮਿਹਰ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥ ਭਗਤਿ ਬੰਦਗੀ ਦੇਹਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ
 ਖੋਏ ਭਰਮ ॥ ਏਕੋ ਅਲਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥ ੧੫ ॥ {ਪੰਨਾ 896-897}

ਪਦਅਰਥ:- ਕਾਰਨ—ਸਬੱਬ, ਮੂਲ। ਕਰਨ—ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜਗਤ। ਕਾਰਨ ਕਰਨ—ਜਗਤ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ
 ਵਾਲਾ। ਕਰਮ—ਬਖਸ਼ਸ਼। ਕਰੀਮ—ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ। ਰਹੀਮ—ਰਹਿਮ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅਲਹ—ਰੱਬ {ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਨਾਮ}। ਅਲਖ—ਅਲੱਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਨ
 ਹੋ ਸਕੇ। ਖੁਦਿ—ਖੁਦਿ, ਆਪ ਹੀ। ਖੁਦਾਇ—ਮਾਲਕ। ਬੇਸੁਮਾਰ—ਗਿਣਤੀ-ਮਿਣਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ। 1।

ਉਂ ਨਮੋ—{ਅੱਖਰ ‘ਉਂ’ ਨੂੰ ਦੋ ਲਗਾਂ ਹਨ— ੋ ਅਤੇ ੁ। ਅਸਲ ਹੈ ‘ਉਂ’, ਇਥੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ‘ਉਂ’}, ਉਂਨਮੋ, ਸਰਬ-
 ਵਿਆਪਕ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ। ਨਮੋ—ਨਮਸਕਾਰ। ਗੁਸਾਈ—ਗੋ-ਸਾਈਂ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਖਾਲਕੁ—ਖਲਕਤ ਦਾ
 ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਰਵਿ ਰਹਿਆ—ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਰਬ—ਸਾਰੇ। ਠਾਈ—ਠਾਈਂ, ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ। 1।
 ਰਹਾਉ।

ਮਾਧੋ—{ਮਾ-ਧਵੇ} ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਤੀ। ਅਰਾਧੋ—ਅਰਾਧੁ, ਸਿਮਰਨ-ਜੋਗ। ਰਿਦ—ਹਿਰਦਾ। ਰਿਖੀਕੇਸ—
 {Hä—lk-eL} ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਗੋਵਿੰਦ—{ਅੱਖਰ ‘ਗ’ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਂ ਹਨ— ੋ ਅਤੇ ੁ। ਅਸਲ
 ਲਫਜ਼ ‘ਗੋਵਿੰਦ’ ਹੈ, ਇਥੇ ‘ਗੁਵਿੰਦ’ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ}। ਸਰਬਤ੍ਰ—ਸਭ ਥਾਈਂ {svL>}। ਮੁਕੰਦ—ਮੁਕਤੀ-ਦਾਤਾ। 2।

ਮਉਲਾ—{ਅਰਬੀ ਲਫਜ਼} ਨਜ਼ਾਤ (ਮੁਕਤੀ) ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਪੈਕਾਂਬਰ—ਪੈਗੰਬਰ {ਪੈਗਾਮ-ਬਰ} ਰੱਬ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ
 ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਸੇਖ—ਸ਼ੇਖ। ਹਾਕੁ—ਹੱਕ, ਨਿਆਂ, ਇਨਸਾਫ਼। ਕਰੇ ਹਾਕੁ—ਹੱਕੋ-ਹੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਿਆਂ
 ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ—ਤੋਂ। ਪਾਕੁ—(ਭਾਵ, ਵੱਖਰਾ)। 3।

{ਨੋਟ:- ਲਫਜ਼ ‘ਹਾਕੁ’ ਪੁਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ। ਲਫਜ਼ ‘ਹਾਕ’ ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਆਵਾਜ਼’।
 ਜਿਵੇਂ ‘ਜਰਾ ਹਾਕ ਦੀ ਸਭ ਮਤਿ ਥਾਕੀ ਏਕ ਨ ਥਾਕਸਿ ਮਾਇਆ’}।

ਨਾਰਾਇਣ—ਜਲ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਨਰਹਰ—ਨਰਸਿੰਘ। ਰਮਤ—ਸਭ ਵਿਚ
 ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ। ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰ—ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਆਸਰਾ। ਬਾਸੁਦੇਵ—{ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ} ਪਰਮਾਤਮਾ।
 ਠਾਇ—ਥਾਂ ਵਿਚ। ਲੀਲਾ—ਇਕ ਚੋਜ, ਕੌਤਕ, ਖੇਡ। ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ—ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। 4।

ਕਰਨੈਹਾਰ—ਹੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ! ਸਿਰਜਣਹਾਰ—ਹੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ! ਨਾਨਕ—ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ।
 ਖੋਏ—ਨਾਸ ਕੀਤੇ। ਭਰਮ—ਭੁਲੇਖੇ। 5।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਹੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਖਸਮ! ਤੈਨੂੰ ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਤੂੰ (ਸਾਰੀ) ਖਲਕਤ ਦਾ
 ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਜਗਤ ਦੇ ਮੂਲ! ਹੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ! ਹੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ! ਹੇ (ਸਭਨਾਂ ਉਤੇ) ਰਹਿਮ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ! ਹੇ ਅੱਲਾਹ! ਹੇ ਅਲੱਖ! ਹੇ ਅਪਾਰ! ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਖਸਮ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਬੜਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ।11

ਹੇ ਜਗਤ ਦੇ ਨਾਥ! ਹੇ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਨ! ਹੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਤੀ! ਹੇ (ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਹਰੇਕ) ਡਰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ! ਹੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਆਰਾਧਨ-ਜੋਗ! ਹੇ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ! ਹੇ ਗੋਪਾਲ! ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ! ਹੇ ਮੁਕਤੀ-ਦਾਤੇ! ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ।21

ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ! ਸਿਰਫ਼ ਤੂੰ ਹੀ ਪੀਰਾਂ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸ਼ੇਖਾਂ (ਸਭ ਨੂੰ) ਨਜ਼ਾਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। (ਹੇ ਭਾਈ! ਉਹੀ ਮੌਲਾ ਸਭਨਾਂ ਦੇ) ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, (ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਸਦਾ) ਹੱਕੋ-ਹੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੌਲਾ ਕੁਰਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੱਛਮੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।31

ਹੇ ਭਾਈ! ਉਹ ਦਇਆ ਦਾ ਸੋਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਨਰਸਿੰਘ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਮ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਬਾਸੁਦੇਵ ਹੈ ਜੋ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਖੇਡ ਕੁਝ ਭੀ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।41

ਹੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰਚਨਹਾਰ! ਹੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ! ਮਿਹਰ ਕਰ ਕੇ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭਗਤੀ ਦੋਂਦਾ ਹੈਂ ਆਪਣੀ ਬੰਦਗੀ ਦੋਂਦਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖ—ਗੁਰੂ ਨੇ (ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ) ਭੁਲੇਖੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ) ਅੱਲਾਹ ਅਤੇ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ) ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇੱਕੋ ਹੀ ਦਿੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।51 34। 45।